

ammu näinud, liggi tulles ja sai wimaks mäele tõmmatud. Müüd piddi pea selgekõs sama, kas se olli Maddisse laewast. Jah kurwad sõnnumed ollid ehk kätte tullemas; sedda tundis Krööt ja pallus süddames, et Jummal sel tunnil tahaks armulinne olla!

Laewa mast ei rägi head egga kurja. Maesed ei sanud esite sest puust, mis nende ees olli, mingisugust aru. „Agga waat, perrenaene! mis must asfi se seal on?“ räkis müüd Anna ja hakkas ühhe musta sidi rätikut, mis teises masti otsas kinni seutud olli, lahti peastma. Krööt wöttis rätiku wärrisewa käega; palle löi kahwatama. Ta näggi müüd selgeste egga wöinud enam parremat teadust lota: se rätik olli temma mehhe jäggu! Sullased tullid müüd ka padiga taggasi, ja kinnitafid, mis naene isse jubba teadis. Mad ollid kätte sanud weikesse anku we pealt, mis nad isse, kui Maddis ärraläinud, joma wega laewa peale winud; tõhwad ka weel muud asju, mis tundsid Maddisse jäggu ollewad. Kahhe suus kalju sõrwa peal olli weel teine laewa külga nähha, agga ellusat hinge nemmad kuskilt ei leidnud. Müüd olli kii selgeste tunda, egga tohtinud kegi muud enam arwata, kui et Maddis omma kahhe laewamehhega merre põhjas olli surmawodi leidnud. Küll Krööt püidis weel parremat lotust süddames

piddada, agga tundis isse sedda tühja ollewa. — Tuul jäi aega möda wähemaks; kui üsna lõp- pes, ollid ka wiimsed laewa tükkid kalju sõrwa pealt laenetest ärrawidud. Nona sareš ollid sest päwast kõik süddamed kurwad. Pääw läks päwa järrel möda; egga Maddis tulnud koju. Wimaks, kui iggal pool temma järrel olli kulatud, tullid teisest sareš emalt sõnnumed, et Maddis olud seal parremat ilma otamas, agga kui ühhel päwal tuul nattuke ärrawaihinud, siis temma kohhe Nona saarde hakkunud purjetama; öölnud weel neile, kes tedda kelanud, et olgu nemmad nagu temma isse ilma kartuseta: lamp temma toa akna peal, olla temma koddune majakas ja selle tulle järrel temma südda-ööl leida teed kaljude wahhelt lahhesse nisamma heaste kui keš päwa ajal. — Kui Krööt neid sõnnumid sai, siis ta muud enam et teadnud arwata, kui et olli leskeks jäänud ilma toeta ja rõmuta; agga rängemalt kui kurwastus mehhe surma pärrast koormas tedda, et südda allati tunnistas: sinu sfi on, et mees hukka sai! — Kana, kana olli ta nähha kui pu, kelle ladwa tuled ärra murdmud ja kelle lehti enneaegne külmi piggistanud; ei wöinud mingisugune asfi tedda rõmüstada, — kuni ta sealt rõmüstamist leidis, kust üksipäinis tõsine ja jädaw rõõm on, Jesuse Kristuse ristilt alt.